

Đề Tưởng Nhớ Một Người Bạn CVA, Một Chiến Hữu, Thiếu Tá Lê Anh Tuấn, Một Người Hùng

Hải Quân Thiếu Tá Lê Anh Tuấn (1943-1975). Cựu học sinh Chu Văn An, chức vụ sau cùng là Chỉ Huy Trưởng Giang Đoàn 43 Ngăn Chặn tại Tuyên Nhơn. Ngày 30/4/75, sau khi nghe tin Dương Văn Minh đầu hàng, Thiếu Tá Lê Anh Tuấn đã chờ đồng bào tị nạn Cộng Sản tới nơi an toàn rồi trong đêm hôm đó, anh đã dùng súng Colt bắn vào đầu tự sát.

Năm 1997, gia đình và bè bạn đã về Việt Nam tìm thi hài Thiếu Tá Lê Anh Tuấn, được dân chúng chôn cất và săn sóc tử tế, đào lên thì thấy hài cốt nguyên vẹn cùng với thẻ căn cước quân nhân, thẻ bài, chứng chỉ tại ngũ và thẻ sinh viên năm thứ 4 Luật Khoa tất cả được bọc trong bao plastic. Hiện tro cốt được mang về Mỹ, đặt tại chùa Giác Minh, San Jose, California. Bà cụ thân mẫu Thiếu Tá Tuấn năm nay vừa đúng 99 tuổi vẫn hàng đêm cầu nguyện cho người con trai ra đi khi chưa có gia đình.

Phần 1: Tình Bạn, Tình Chiến Hữu

Tôi gặp Thiếu Tá Tuấn lần đầu tiên là vào mùa mưa năm 1973 tại Tuyên Nhơn, sở dĩ tôi nhớ rất rõ là vì ở vùng này, sau những cơn mưa đầu mùa, người lính trận rất khó di chuyển, mỗi bước đi mang theo cả tảng đất phèn, to gấp ba đôi giày... đó là chưa kể nước phèn luôn luôn... hành hạ đôi bàn chân

Vừa nhảy xuống khỏi trực thăng, tôi thấy một Sĩ Quan trong bộ áo bà ba màu đen, loại "thường phục" mà các Sĩ Quan hay mặc mỗi khi không đi hành quân, đứng đón sẵn ở dưới chân máy bay, với một cây gậy tre dùng để chống mỗi khi di chuyển trên đất bùn, với khuôn mặt sáng sủa và nụ cười của trẻ thơ. Trước mắt tôi là một thanh niên có nước da ngăm ngăm, vẻ mặt mỗi một nhưng ánh mắt sáng rực trong đôi kính cận thị, trông rất trí thức. Tôi mở lời chào xã giao:

- Thiếu Tá trông đẹp trai và Thư sinh quá!"

Câu trả lời của anh Tuấn kèm theo một nụ cười hiền hậu nhưng rất tươi:

- Ông Bác sĩ là dân Chu Văn An phải không?"
- Sao Thiếu Tá biết?
- Ồ... giời ơi, cứ nghe cái giọng Bắc Kỳ và kiểu cách của ông là biết ngay chứ thế nào nữa
- Thế Thiếu Tá đứng đây đón tôi đây à?
- Tôi có đón ông đâu, tôi đứng đón... gói bún gửi mua từ Cao Lãnh! Lát nữa sang tôi nhé, Ông may lắm, Ông Trung sĩ Nghĩa của tôi đánh tiết canh và nấu bún sáo vịt... hết xảy

Anh trao cho tôi cây gậy tre và nói:

- Ông dùng cái này, mùa này đường rất trơn, coi chừng té, tôi quen rồi

Mấy năm lặn lội trên đường hành quân cho tôi một bài học kinh nghiệm là nếu đã nhận ra nhau là... dân Chu Văn An thì chẳng còn khoảng cách nào về Binh chủng, cấp bậc hay đơn vị gì nữa, nên từ đoạn này trở xuống, tôi chỉ xin viết là Anh Tuấn cho thân mật, vì kể từ sau buổi gặp gỡ đó, chúng tôi chỉ xưng hô với nhau bằng Anh-Tôi, Ông-Tôi có khi là Cụ với Tôi hoặc Toa-Moa, tùy theo từng hoàn cảnh

Tháng 6 /1973, Mặt Trận Tuyên Nhơn khá nặng, cứ nhìn hàng rào kẽm gai phòng thủ dày đặc và ban đêm, pháo binh thường chiã thẳng nòng súng sang bên kia sông để có thể bắn trực xạ, sẵn sàng đối phó với chiến thuật biển người của Việt Cộng là biết ngay. Anh Tuấn nói với Ông Trung Đoàn Trưởng của tôi:

- Đại Tá, Ông này là một bạn học cũ của tôi, xin để ông ấy sang ở chỗ chúng tôi để nói chuyện chơi, cả chục năm không gặp

Rồi anh ghé tai tôi:

- Ông chẳng biết gì về quân sự, sang tôi cho... chắc ăn, lỡ chúng nó có "tapis" còn biết đường mà chạy!

Lần gặp gỡ đầu tiên của hai cựu học sinh Chu Văn An giản dị và... dễ dàng như thế. Giản dị như... con người Lê Anh Tuấn và dễ dàng... còn hơn đi tìm những thứ lính kinh như: bún, măng khô, húng quế và đậu phộng... để nấu một món ăn thuần túy Bắc Kỳ. Là một người lính, tôi cũng không khỏi có chút "dị đoan"

- Anh Tuấn ơi, tôi nghe nói ở ngoài mặt trận, rất... kỵ ăn thịt vịt, anh không tin à?

Thiếu Tá Tuấn trả lời rất tự nhiên:

- Ô, đạn nó tránh mình chứ mình có tránh được đạn đầu mà phải lo! Cụ nói thế không sợ mấy ông chủ lò bún họ kiện cho à?

Cái tính... vui vẻ, tàng tàng rất Chu Văn An của Anh Tuấn khiến chúng tôi trở thành bạn thân rất nhanh, làm tôi quên hẳn chuyện ăn thịt vịt... hên hay sui. Sở dĩ tôi phải viết lan man vài chuyện "bên lề" xảy ra trước đó để các bạn thấy được phần nào cá tính của Lê Anh Tuấn

Bạch Hạc và Phụng Nghi

Chuyện này xảy ra trước khi tôi gặp Lê Anh Tuấn khoảng sáu tháng. Hôm đó là ngày 30 Tết Âm Lịch, 1973. Ngày đầu tiên thi hành Hiệp Định Paris. Trung đoàn tôi vừa đổ quân xuống Mỹ An, Đồng Tháp Mười đêm hôm trước thì sáng mùng Một Tết, nhận được lệnh:

- Gửi Bác sĩ ra Bộ Chỉ Huy Tiền Phương gấp.

Ông Trung Đoàn Trưởng của tôi lúc đó đang chờ Sự Vụ Lệnh bổ nhiệm đi làm Tỉnh Trưởng nên đối xử khá "té nhị" với cấp trên, mặc dù mặt trận đang bùng nổ lớn, tôi được trực thăng Hồng Thập Tự bốc ngay ra Bộ Chỉ Huy Tiền Phương lúc đó đang đóng ở Cao Lãnh, một nơi rất an toàn của Biệt khu.

Cả hai ông Tư Lệnh Biệt khu và Tư Lệnh Phó Sư Đoàn đều đang ở đó. Hai ông này đều rất... oai, vì nghe đâu có họ hàng với Tổng Thống. Đón tôi là ông Tư Lệnh Phó, rất vui vẻ và cởi mở, ghé vào tai tôi:

- Ê, Toa giúp Moa "Lên...Gà" một chút được không?

Bộ Tư Lệnh Tiền Phương ở sát bên Bệnh Viện Tiểu Khu, nên thiếu gì Bác Sĩ lớn tuổi, nhiều kinh nghiệm và giỏi hơn tôi, nhưng lý do hai vị này gọi tôi có lẽ là vì không muốn người khác biết, nhưng quan trọng hơn là vì tôi có hai bài thuốc... gia truyền rất công hiệu: Một là "Thuận Khí" và Hai là "Cường Dương Đại Bổ" của Vua...Minh Mạng! "Night Seven, Day Three, In, Out... No Count!" Lúc đó vì chưa có Viagra nên nhờ sở hữu hai Bài thuốc này mà tôi rất có... "uy tín". Dĩ nhiên là một quân nhân, tôi luôn luôn phải theo yêu cầu của cấp trên.

Sau đó, tôi được dẫn vào... "Hậu Viên" để gặp hai cô... trông còn rất trẻ và rất quen mặt, dường như tôi đã gặp nhiều lần mà không nhớ ở đâu. Cả hai nàng đều trang điểm son phấn rất kỹ nhưng trông vẫn không... được đẹp lắm vì cả hai đều đang... "nhấn nhò". Tôi đang cố suy nghĩ xem là ai, thì một cô nói:

- Bác sĩ không biết em là ai à? Em là Bạch Hạc, còn kia là con nhỏ Phụng Nghi

Đến lúc đó, tôi mới nhận ra là mình hân hạnh được gặp hai "Cải Lương Chi Bảo" cùng một lúc!

- Thế hai cô cần tôi có việc gì?

- Em đang bị... kẹt, còn con Phụng Nghi thì đang... tiêu chảy.

Chữa bệnh như cứu hoả! Tôi tức tốc sử dụng xe Jeep của Bộ Tư Lệnh phóng ngay ra tiệm Thuốc Bắc để cắt toa thuốc... Vua Minh Mạng rồi sang Bệnh Viện Tiểu Khu lấy thuốc và nước biển cho Phụng Nghi. Còn cái vụ... "kẹt" của Bạch Hạc thì thú thật, tôi cũng chẳng biết chữa ra sao! mà cũng chẳng muốn khám nữa. Điều đặc biệt là vào thời điểm đó, ngoại trừ ở ngoài mặt trận thì không kể, chứ nếu ở Hậu cứ, mỗi khi muốn dùng một chai nước biển, phải ký cả chục thứ giấy tờ, thế mà khi tôi sang đến Bệnh Viện Tiểu Khu thì kho Y dược đã được mở sẵn, muốn lấy gì thì lấy. Ai dám bảo là đàn bà... bị các ông lấn quyền?

Suốt cả đêm đó, tôi ngồi chơi Mạt Chược với hai ông Tư Lệnh! Bạch Hạc thì đánh Tứ sắc với các bà... "tai to mặt lớn" trong Tỉnh, 50 đồng một "lệnh", bạn nào biết đánh Tứ sắc thì chắc phải biết... ăn thua lớn cỡ nào. Riêng tôi thì cứ phải chạy ra , chạy vào để coi chừng chai nước biển của Phụng Nghi, và xem cô nàng... "cầm" chưa. Mạt chược là thứ mà tôi bắt đầu chơi từ lúc 10 tuổi nên rất ít khi thua. Nhưng hôm đó lại thua và... thua đậm! Chẳng hiểu lỗi tại Bạch Hạc hay Phụng Nghi?

Sau hai hôm thì bệnh tình của hai "Cải Lương Chi Bảo" đã hết hẳn và toa thuốc... Vua Minh Mạng chắc đã có hiệu lực, nên tôi bèn chào từ giã hai cô để trở về đơn vị tác chiến bằng Trực thăng riêng! Trước khi ra cửa, Bạch Hạc còn khen tôi:

- Ông Bác sĩ còn trẻ và... đẹp trai quá... "chời!"

rồi cô dúm vào tay tôi 30 ngàn và 2 tấm vé xem Cải Lương đặc biệt, có con dấu màu đỏ, của 2 đoàn Cải Lương nổi tiếng nhất Saigon thời đó, muốn vào coi lúc nào cũng được. Cô ta còn dặn thêm:

- Sau này, Bác sĩ gặp bất cứ chuyện gì... kẹt, thì cứ kêu em.

Tôi đang còn ngần ngại chưa chịu nhận thì cô nói thêm:

- Bác sĩ đừng lo, con Phụng Nghi này nó kiếm mỗi tuần nửa triệu. Ông mà chịu đi coi Cải Lương, nó sẽ... làm mai cho ông cả đám... ĐÀO trẻ đẹp.

"Why not?" Tôi bèn cầm gói quà về, nhưng vì tự ái của tuổi trẻ, còn cố chống chế thêm:

- Tôi nhận món quà này chỉ vì cô là người... đầu tiên khen tôi... đẹp "chai"

Ba chục ngàn lúc đó là gần bằng một tháng lương của tôi, nhưng cũng chẳng có gì là lớn, chỉ một hai lần đãi bạn bè đi nhậu là hết... rồi về đơn vị ăn cơm "nhà bàn" tiếp. Nhưng 2 cái vé Cải Lương thì lại là một... "thiên tình sử". Số là lúc đó, tôi có quen một cô nữ sinh Gia Long, gia đình thuộc loại:

"Thâm nghiêm kín cổng, cao tường

Cạn giong lá thắm, dứt đường chim xanh"

Cuộc tình... lên cao vút"! Nhưng chỉ khổ một nỗi là bà mẹ Nam Kỳ của cô ta lại có máu... kỳ thị!!!, "Những ánh mắt... Hòa Châu" của bà luôn luôn nhìn dân Bắc Kỳ, nhất là Bắc Kỳ Chu Văn An, là những người thuộc thành phần "Tiết Hạnh Khả...Nghi!" Nhưng may quá, bà lại có máu... mê Cải Lương, nay thấy tôi đưa hay tay run run kính cẩn dâng 2 tấm vé Cải Lương... "free" của hai Đại Đoàn Dạ Lý Hương và Hương Mùa Thu, thì rất là hài lòng với thằng con trai Bắc Kỳ... biết điều, và ánh mắt có dịu đi một chút! Tuy nhiên, vì tính cẩn thận của một bà... Hiền Mẫu, mỗi lần đi coi Cải Lương bà lại bắt cả cô con gái cưng và tôi... đi theo! Chưa bao giờ trong đời tôi lại... túng tiền đến thế, vì mỗi lần tháp tùng lại phải mua 2 vé hạng nhất, để bà hiền mẫu này kiểm soát... song phương! Bà còn cẩn thận ngồi chính giữa, để hai... đứa nhỏ ngồi hai bên, thành ra khoảng cách của một cái ghế chưa tới một mét thấy còn xa hơn cả... Vạn Lý Trường Thành! Trong bóng tối của rạp Cải Lương, "Ngưu Lang - Chức nữ" chỉ được "lặng lẽ nhìn nhau...không nói một câu"

Sau mấy tháng nhịn ăn để coi hát như thế, "credit" của tôi được nâng cao đôi chút... biểu lộ bằng cách cho cô nàng... ngồi giữa, tôi một bên, bà mẹ một bên. Nhưng đến lúc đó mới thật là...khổ, vì đến lượt cô nàng mê Cải Lương! Cứ mỗi lần tôi đưa tay định nắm thì chỉ thấy cô ta cầm khăn tay... ướt đẫm, lau nước mắt!

May mắn nhất trong đời tôi nhờ là học sinh Chu Văn An, chứ không đã ghi tên theo học Vọng Cổ... để trở thành mầm non, thay thế Hùng Cường và Thành Được! Nhưng cũng có thể vì thế mà nền Cải Lương Việt Nam lại mất đi một nhân tài! Mỗi tình tuyệt đẹp kết thúc: "Thôi là hết... em đi đường em" chỉ vì 2 vé hát Cải Lương.

Cá tính của một dân CVA

Đóng chung căn cứ Tuyên Nhơn với Anh Tuấn, tôi thường ăn chung và kéo thêm một giường ngủ ở chung phòng. Khi tôi kể cho anh nghe câu chuyện... bi hài này cho anh nghe, chỉ thấy anh nhăn mặt:

- Các "cha nội" mà cứ làm như thế thì... hồng rồi! Quân Đội đâu được quyền lạm dụng như thế. Lần sau mà có chuyện tương tự như vậy xảy ra, ông cứ cho tôi biết.

Lời nói vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng đó là cách biểu lộ sự bất bình lớn nhất của anh Tuấn. Lúc đó và mãi đến về sau này, tôi cũng không hề biết anh có một ông anh là... Trung Tướng. Vì chẳng bao giờ thấy anh đề cập tới, nhưng kể từ khi chúng tôi trở thành bạn thân thiết thì tôi có cảm giác là các cấp chỉ huy có vẻ... nề vì tôi hơn một chút. Tôi bắt đầu "khoái" anh Tuấn và Hải Quân từ ngày đó. Binh chủng này thật lạ. Đến giờ ăn cơm là các ông phục vụ dọn bàn, khăn ăn, muỗng, đũa rất ngay hàng thẳng lối. Các Sĩ Quan phải chờ vị Sĩ Quan cao cấp nhất theo thứ tự ngồi xuống rồi mới trịnh trọng bưng mâm cơm lên, gồm vài... quả cà với một hũ mắm tôm!!! dăm bẩy con cá khô nướng và vài lát thịt hộp, trông cứ lịch sự như... Tây. Quanh năm suốt tháng ăn uống... "thịnh soạn" cỡ này, tôi biết chắc chắn là không hề có tham nhũng ở Giang Đoàn 43 của Thiếu Tá Tuấn.

Một lần sau bữa cơm tối, anh Tuấn cho đem ra một chai Johnny Walker mà anh nói là quà tặng từ thời Cổ vấn Mỹ, mời tôi uống. Uống rượu với ông này chán lắm! vì ông ấy cứ tợp vài hớp là lại chạy ra, chạy vào kiểm soát thứ nọ, thứ kia và rượu Whisky mà lại đi pha với nước... xá xí con Cọp thì chẳng còn mùi vị gì cả. Nhưng đây chính là sự khác biệt giữa anh Tuấn và tôi, tôi uống rượu để ngủ, còn ông ấy uống rượu để... thức! Nước xá xí màu nâu đậm nên có rót rượu ít đi một chút thì cũng không ai biết, nhưng lại làm cho "đổi thủ" rất dễ say. Chẳng phải anh Tuấn muốn ăn gian, nhưng vui bạn bè mà vẫn phải lo nhiệm vụ. Tuy nhiên anh ấy vẫn được tặng biệt danh Ông... Cọp, mặc dù hiền khô.

Trong lúc ngà ngà say, anh có tâm sự với tôi là sau khi tốt nghiệp Trung học, anh cũng có ý định học Y khoa, nhưng vì thời cuộc, thấy trách nhiệm của thanh niên thời chiến quan trọng hơn nên đã quyết định gia nhập Hải Quân, vì thế anh rất thích nghe tôi kể những chuyện liên quan tới ngành Y khoa. Khi nghe tôi kể chuyện về Bạch Hạc và Phụng Nghi, anh nói với tôi, nửa đùa, nửa thật:

- Lần sau mà có vị nào đòi hỏi như thế nữa, ông nhớ "bàn giao" cho tôi. Tôi sẽ thay ông chữa bệnh cho hai Bà Nội này, bảo đảm không ai dám kêu ông nữa đâu. Còn về mối tình... Cải Lương của ông, thoát được cô ta thì cũng nên lắm. Đòi lính sống nay chết mai, vương bận làm gì, nếu sống sót, vài chục năm nữa, có gặp lại cô ta, ông sẽ thấy ông may mắn lắm đấy. Vả lại "Thương Nữ bất tri Vong Quốc hận", các cụ nói chớ có sai đâu!

Anh Tuấn còn nói thêm

- Gia đình tôi cũng thế, bà mẹ tôi mà biết con trai theo nghề... Cải Lương thì dù có mang... vài chục đừa cháu nội về "Tứ Thử...quy Tào" chắc cũng chẳng ăn thua gì. Tình cờ năm ngoái tôi gặp lại "Hỡi người tình... Gia Long" của năm xưa, bây giờ đã "em tay bé, tay bằng" mà vẫn hát Cải Lương, trông chán lắm!

Đây là lần thứ nhất anh Tuấn... cứu mạng tôi, vì nếu không có lời khuyên này chắc các con tôi bây giờ cũng... ca Vọng Cổ rất mùi.

- Chỉ có mỗi một điều đáng tiếc là nếu ông trở thành kếp Cải Lương, biết đâu sau này khi cuộc chiến tàn, tôi sẽ giúp ông "kéo... màn"! Nhưng nói đùa thế thôi chứ anh em mình là lính tráng, hơi đâu mà nghĩ quá xa: "Cổ lai chinh chiến... kỷ nhân hồi" phải không cụ? Tôi ước vọng khi hoà bình trở lại sẽ đi dạy học, chứ làm kếp "kéo màn" thì còn gì là... gia phong Chu Văn An!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy tuy là nói đùa mà trong ánh mắt anh thoáng một chút suy tư. Nhưng cũng chẳng biết tại sao mà sau bữa tiệc rượu đó mà tôi lại mang biệt danh được "mã hóa" mỗi khi liên lạc qua máy truyền tin PC 25 là... "Ông Bông Gòn... Bạch Tuyết", hoặc có khi thân mật hơn, mỗi khi anh Tuấn nhờ lính mời tôi sang chơi:

- Mà sang Ông Trùm... "Băng Vệ Sinh" , mời ông ấy sang đây uống bia .

Tôi thích "biệt danh" này vô cùng! Ông CVA Lê Anh Tuấn đã tặng cho tôi một biệt danh vừa "trinh bạch", vừa... "hợp vệ sinh" lại có chỗ đứng "khiêm tốn" nhất trong lòng quần... chúng phụ nữ

Câu chuyện vui đùa giữa hai người bạn cứ kéo dài như thế cho đến khi tôi say hẳn, trước khi đi vào giấc ngủ, tôi còn nhớ mang máng anh Tuấn có kêu Trung sĩ Nghĩa, một ông Trung sĩ già Bắc Kỳ Công Giáo "ri...cư" , một con người chất phác, hết sức trung thành và có tinh thần chống Cộng quyết liệt!

- Ông Nghĩa ơi, sáng mai ông sang Chợ Quận mua cho tôi một gói Băng Vệ Sinh Bạch Tuyết và 2 cái nút chai nhé!.. để tôi tặng ông Bác sĩ, chỉ cho ông ấy cách chữa bệnh

Chợ Quận có một dépot pharmacie, cô chủ là người "Sè...ghènh", còn rất trẻ và dĩ nhiên nhan sắc vượt trội so với người dân... nông thôn, cô có tình cảm "thắm thiết" với Thiếu Tá Tuấn, đến nỗi không chịu về Sài Gòn nữa Tuy nhiên "Love story" này thuộc về đoạn sau

Sáng hôm sau, nhân có chuyến bay, tôi được phép về thăm gia đình vài ngày và vì vợ vã, cũng không để ý là có "gói quà" đặc biệt này của anh Tuấn mà ông Trung sĩ Nghĩa, một con người thật thà... "như đếm", theo lệnh cấp chỉ huy đã tống vào trong ba-lô. Về đến nhà, vừa trút quần áo là tôi chạy ngay vào buồng tắm, tẩy bớt đất bùn của vùng hành quân! Khi tắm xong, định thay quần áo mới đi bát phở thì thấy bà mẹ và bà chị tôi đang xầm xì thảo luận với vẻ rất nghiêm trọng:

- Mẹ mừng nhé! Thế là bà sắp có cháu nội rồi đấy. Em ơi, khi nào em định đem cô "Hoa khôi Miệt Vườn" về ra mắt mẹ và chị đây?

Bà mẹ tôi thì tỏ ra rất... phân vân:

- Cô nói sao ấy, chứ "nó" còn đeo... Bông Gòn Bạch Tuyết thì làm sao tôi đã có cháu nội được? Nhưng tôi không biết nó dùng hai... cái nút chai để làm gì nhỉ?

Hóa ra bà mẹ tôi hay có thói quen "kiểm soát" ba-lô của con mỗi khi tôi về phép, và đã khám phá ra trong đó có... một hộp Băng Vệ sinh và hai cái nút chai! do ông Trung sĩ Nghĩa để vào, nhất định cho là quà tặng của Thiếu Tá Tuấn. "Oan ơi Ông Địa" hồi đó chính tôi cũng không biết là bên Mỹ họ dùng "tampon", chắc ông Tuấn này đã từng đi du học Mỹ, nên... chơi trác tôi, vì giải thích thế nào bà mẹ tôi cũng không tin, nhất định chuẩn bị mọi thứ cần thiết để nghênh đón đứa cháu nội... Nam Kỳ Hóa ra, nếu không biết đùa nghịch thì không phải là học sinh CVA!

Lê Anh Tuấn, một vị chỉ huy rất tư cách.

.....

Từ đoạn này trở đi thì tôi sẽ... không còn là một thanh niên dưới 30 tuổi nữa, mà sẽ viết theo cái nhìn khách quan ở thời điểm của 34 năm sau khi cuộc chiến chấm dứt

Ngày 30 tháng 4 vừa qua, do một sự gặp gỡ tình cờ với một nhóm bạn Hải Quân hiện đang sinh sống ở San Jose, nhắc đến những chuyện trong thời chiến, tất cả các anh em Hải Quân đều ngậm ngùi khi nói đến Hải Quân Thiếu Tá Lê Anh Tuấn, một cựu học sinh CVA và còn là một huyền thoại của QLVNCH! Các bạn đều lấy làm tiếc là: "Lịch Sử sẽ không công bằng khi bỏ quên Anh Lê Anh Tuấn". Tuy nhiên nhiều bạn không biết là chính tôi lại là người có cơ hội gặp gỡ anh Tuấn và ít nhất là cơ duyên này đã cứu mạng tôi đến ba lần.

Những giòng chữ đầu tiên, tôi chỉ có thể nói là: Trong cuộc sống, có những người bạn mà chỉ cần gặp một lần, mình vẫn có thể nhớ mãi. Lê Anh Tuấn là một người như thế: Chân thành, giản dị, có óc khôi hài sâu sắc, hết mình với nhiệm vụ, bạn bè, đồng đội. Nhưng trên tất cả đây là một quân nhân có tiết tháo, chẳng thà hy sinh tính mạng chứ không thể hy sinh danh dự, những con người như thế này không nhiều lắm trong Lịch sử Việt nam. Khi nghe **tin anh đã tự sát chứ nhất định không đầu hàng Việt Cộng**, tôi rất buồn, nhưng lại cảm thấy rất hạnh diện vì đã được quen biết anh.

Trước hết, xin nói qua về lối sống của anh. Lê Anh Tuấn là một con người sống hết mình, luôn luôn đặt trách nhiệm lên trên tất cả, suốt ngày anh lo lắng công việc, kiểm soát chỗ này chỗ kia, để bảo đảm an toàn cho lính và dân chúng sống ở vùng trách nhiệm của Giang Đoàn 43, nhưng ban đêm, tôi lại thường thấy anh thức rất khuya để đọc sách. Phòng ngủ của anh tuy ngăn nắp nhưng rất chật hẹp vì chứa đầy sách. Tôi để ý nhiều nhất là sách về Thế Chiến Thứ Hai. Tôi vẫn còn nhớ anh cho tôi mượn 3 cuốn: "Mặt Trận Miền Tây Vãn Yên Tĩnh" (All Quiet On The Western Front) của Enrique Maria Remarque, cuốn "One day in the Life of Ivan Denisovich" của Solzenitsyn và cuốn "Biệt Đoàn Thần Phong". Đến bây giờ, suy nghĩ lại, tôi vẫn không hiểu những sách vở nói trên có ảnh hưởng gì đến quyết định của anh không? và hình như anh còn học Luật vì tôi thấy có nhiều sách của Trường Đại Học Luật Khoa để trên đầu giường.

Câu chuyện còn khá dài, nhưng máy bay đã sắp đáp xuống, nếu các bạn còn muốn nghe thêm thì xin cho tôi... nghĩ ngơi một chút, vì tôi sẽ phải tra cứu lại sách địa dư cho thêm phần chính xác. Còn nếu thấy chán hoặc dở quá thì cũng xin cho biết

Phần 2: Thiếu Tá Lê Anh Tuấn và tôi

Mỗi Đại Đội Quân Y yểm trợ cho Trung Đoàn có 2 quân y sĩ, chúng tôi thay phiên nhau mỗi nửa tháng, khi một người đi hành quân thì người kia trông coi bệnh xá ở hậu cứ.

Từ quận Tuyên Nhơn ra ngoài quốc lộ 4 có 3 phương tiện:

1. Đường thủy, thường chỉ dùng cho phụ nữ hoặc dân địa phương, vì rất dễ bị VC chặn bắt, nếu là người lạ mặt.
2. Đường bộ thì chỉ có một chiếc xe khách, vài ngày mới có một chuyến và cũng rất nguy hiểm vì mìn của VC
3. Trực thăng là phương tiện chúng tôi hay dùng nhất mỗi khi thay phiên, thường là đi cùng máy bay chở vị Tư lệnh thị sát mặt trận hoặc trực thăng tải thương, dĩ nhiên chỉ có quân nhân và một vài vị khách được "gửi gắm" đặc biệt mới được dùng trực thăng, một trong những vị khách đó là Kim Hoa, cô chủ depôt pharmacie ở chợ quận.

Căn cứ Sư Đoàn 4 Không Quân đóng ở Cần Thơ, nên cũng do "yêu cầu" của Anh Tuấn, vì... "thương cho thân gái dặm trường", anh hay nhờ tôi đi chung xe đò đưa Kim Hoa về Sài Gòn, vì thế tôi có nhiều cơ hội hiểu thêm về mối giao tình giữa cô Kim Hoa và Thiếu Tá Tuấn

Thoát chết lần thứ nhất nhờ anh Tuấn

Nói đến Tuyên Nhơn là phải nói đến "bắn xẻ" và chiến thuật "tiền pháo, hậu xung" của Việt Cộng. Mỗi khi Trung Đoàn đổ quân xuống Tuyên Nhơn, công việc đầu tiên là phải xây "bunker" cho Bộ Chỉ Huy Hành Quân và Bệnh Xá, chỗ ở dành riêng cho tôi thường là một bunker rất nhỏ khoảng 2 mét x 3 mét cạnh bệnh xá, vừa đủ kê một chiếc giường sắt và thùng dược phẩm. Các bunker này được xây rất kiên cố, trụ làm bằng các thùng phuy chứa đất, vách toàn là bao cát và trần làm bằng nhiều lớp bao cát chất trên các lớp sắt PSP, loại sắt dùng làm phi trường dã chiến. Với cấu trúc như thế, các loại đạn tương đối chính xác như cối 82 hoặc đại bác 122 ly thì chẳng ăn thua gì! Chỉ có hỏa tiễn 220 ly "delayed" là có thể xuyên thủng trần, tuy nhiên loại hỏa tiễn này chẳng đáng để ý, vì dàn phóng thô sơ nên rất ít khi chính xác, thường chỉ rơi vào... nhà dân

Ngày thứ ba sau khi chúng tôi đến Tuyên Nhơn là trận tập kích đầu tiên của Việt Cộng. Các sĩ quan và binh sĩ mỗi khi nghe tiếng pháo "cấp tập" để chuẩn bị xung kích, thì việc đầu tiên là phải sang bộ chỉ huy hoặc ra hố chiến đấu cá nhân để chuẩn bị tác chiến, riêng đối với Quân Y thì cứ việc ngồi chờ để "tiếp đón" thương binh nếu có. "Cò iả miệng ve" - chữ anh Tuấn thường dùng - ngay trong đợt pháo kích đầu tiên đêm hôm đó, bunker dành riêng cho tôi trúng ngay một hỏa tiễn 220 ly "delayed" nổ tung và xập hoàn toàn! Tin tức tôi đã "tử thương" loan đi rất nhanh và chừng nửa giờ sau thì đến tai anh Tuấn, lúc đó đang chỉ huy phản pháo tại Bộ Chỉ Huy Giang Đoàn, anh chạy như bay, không kịp cả đội nón sắt về hầm cá nhân chỗ của anh và tôi đang ở, hét to từ ngoài cửa hầm:

- Ông còn đó không?

Anh ôm chặt vai tôi mừng rỡ, khi thấy tôi đang ngồi nghe nhạc!

- Ông làm tôi hết hồn! Cứ tưởng ông được vinh thăng "Cố"... Đại Úy rồi!

- Hóa ra anh Tuấn là người đầu tiên báo cho tôi biết là... tôi còn sống! Cũng nhờ món tiết canh và bún xáo vẹt mà anh khoản đãi.

Thực ra, rời bỏ đơn vị để đi "ngủ...hoang" là một vi phạm quân kỷ rất nặng, nhưng trong trường hợp "kỳ diệu" này thì chẳng ai muốn đề cập tới làm gì, nên mấy ngày sau Thiếu Tá Tuấn đã ký cho tôi một bằng "Trường Lục" vì đã phối hợp trợ giúp đồng đội!

Đến bây giờ, tôi cũng không biết anh Tuấn theo Đạo gì, nhưng mấy hôm sau vụ "chết hụt" của tôi, tôi đã thấy anh thấp nhang cúng Ông Địa cho tôi một cách rất "thành khẩn"

Cầu... Ông Tuấn

Đây là cây cầu sắt đầu tiên ở Tuyên Nhơn, do Công Binh Chiến Đấu xây dựng, nối liền Chợ Quận với Chi Khu. Ngày cất bằng khánh thành có ông Quận Trưởng, Thiếu Tá Tuấn, Đại Úy Chỉ huy lực lượng Công Binh xây cầu và một vài vị cao niên trong Quận, trong đó có Bà ngoại của cô Kim Hoa, nhưng kể từ sau ngày khánh thành, cũng chẳng ai hiểu vì sao cây cầu này được gọi là "Cầu Ông Tuấn." Lúc còn nhỏ, từ khi vào miền Nam, tôi rất ít khi tìm hiểu về cách đặt tên của những cây cầu, thắng hoặc có nghĩ đến thì cũng ngẫm... chề bai về những cái tên có vẻ hơi "bình dân" như "Cầu Kiệu", "Cầu Bông"! Nhưng sau khi đi qua những cây cầu ở miền Nam, tôi mới biết đây là một vinh dự vô cùng lớn khi được đặt tên cho một cây cầu, vì người miền Nam quan niệm cây cầu là một cái gì vĩnh viễn, nối liền con người với con người. Điều này có thể kiểm chứng được: sau khi Việt Cộng chiếm miền Nam, Sài Gòn và các con đường đều đã bị đổi tên, nhưng "Cầu Kiệu", "Cầu Bông" thì vẫn còn giữ nguyên tên.

Năm 1986, tôi có dịp về thăm lại Tuyên Nhơn thì cây cầu vẫn còn đó và vẫn được dân chúng gọi là "Cầu Ông Tuấn"! Kể từ ngày thi hành Hiệp định Paris, công tác lớn nhất của Quân Lực VNCH là chiến dịch "chiếm đất, giành dân". Được đem tên đặt cho một cây cầu, có thể là thành quả lớn nhất của Thiếu Tá Tuấn trong chiến dịch này, tuy nhiên, theo ý của riêng tôi thành quả lớn hơn nữa là giành được... cô Kim Hoa!

Love story

Kim Hoa là một người con gái đẹp, với đôi mắt to linh động, dáng người cao, nước da rất trắng, cực hiếm ở vùng nước... phèn, và bông có dùng cách mấy cũng không thể xỉ bọt! Tuy nhiên sức quyến rũ nhất ở cô là vẻ hiền hậu và giọng nói chất phác đặc biệt của người miền Nam. giọng nói mà sau này tôi thường đem ra để "chọc" anh Tuấn:

- Ông Tuấn ơi, nếu tác giả "Tiêu Sơn Tráng Sĩ" mà cho Quỳnh Như là dân Nam Kỳ thì đời Phạm Thái còn... thê thảm hơn nhiều!

Anh Tuấn nghe thế thì tháo kính ra lau, một cử chỉ chàng ta hay làm những khi... bối rối:

- Ông nói đúng đấy!"

Kim Hoa mồ côi cha mẹ từ lúc còn rất nhỏ, cô được bà dì ruột nuôi dạy xem như con gái, học trung học ở Mỹ Tho và Đại Học Dược Khoa Saigon. Ông Dược của Kim Hoa là một Dược Sĩ tốt nghiệp bên Pháp, mở một nhà Thuốc Tây trên đường Phan Đình Phùng, khoảng trước cửa Chợ Vườn Chuối, và còn có một cửa hàng bán thực phẩm nhập cảng từ Pháp trên đường Lê Thánh Tôn, vì thương bà ngoại của Kim Hoa nên mở depot pharmacie ở Tuyên Nhơn như một phương tiện giúp đỡ bà mẹ vợ. Cô Kim Hoa về thăm bà ngoại trong dịp nghỉ hè, khoảng một tuần lễ sau khi tôi đến Tuyên Nhơn, sự hiện diện của cô ở Chợ Quận lập tức trở thành một "hiện tượng". Bà ngoại của cô tự nhiên trở thành "bà ngoại" của... tất cả các Sĩ Quan còn đọc thân trong

Quận. Và tôi bỗng dưng... thất nghiệp! vì mấy ông "cháu ngoại hò" này chỉ tìm đến tôi khi cần chữa những bệnh... "thâm kín", còn ngoài ra, bệnh hay... không bệnh, các "bố" chỉ lảng vảng sang tìm cô Kim Hoa để khai bệnh và... mua thuốc! Cứ mua xong lại quảng đi, để ngày hôm sau... có cơ mua tiếp!

Tôi đoán là ban đầu anh Tuấn cũng không để ý lắm tới cô, dù là "ngoại" rất quý mến anh, vì trước đó anh đã giúp đỡ bà sửa sang hầm cá nhân chống pháo kích, sau đó, vì sự hiện diện của cô cháu gái, lại giúp nở rộng hầm cho... "an toàn"! Và Hải Quân cũng là lực lượng duy nhất có khả năng chở nước ngọt từ vùng "Đầu Bò" (tôi cũng chỉ nghe nói chứ chưa được đến vùng này bao giờ)... giúp cho nước da cô không bị rám nắng vì nước... phèn!

Ngày Kim Hoa chào từ giã bà ngoại để trở lại trường Dược là một ngày "định mệnh" của cô chuẩn... Dược Sĩ! Vì chậm trễ nên cô lỡ chuyến xe khách ra ngoài quốc lộ, ngay đúng lúc chiếc xe Jeep chở Thiếu Tá Tuấn đi công tác vừa tới, và cô được phép... quá giang, nhưng chưa đi được nửa đường thì chiếc xe khách đi phía trước trúng mìn của Việt Cộng nằm quay lơ và tất cả hành khách trên xe chết hết! Bà ngoại của cô Kim Hoa đưa ra kết luận... xanh rờn:

- Kể từ nay, cháu là người của... ông ấy!

Vì chữ "hiếu", tên Kim Hoa tự nhiên... biến mất thay bằng tên mới: "Cô Tuấn"! Và cũng từ đó pharmacie vắng hẳn khách, dù cô chủ quyết định bỏ học ở lại luôn Tuyên Nhơn để... chăm sóc cho "ông ấy". Người con gái miền Nam luôn luôn được giáo dục đặc biệt: "Con đường đi vào tim người đàn ông bao giờ cũng... xuyên qua bao tử!". Tôi chưa bao giờ gặp cô gái Bắc Kỳ nào nấu những món "nhậu" nhanh hơn và ngon hơn "Cô Tuấn"! Thức ăn của người miền Nam cũng có tính cách khá đặc biệt, thí dụ như trái sầu riêng, nếu không ăn được thì thôi, nhưng nếu đã ăn được thì sẽ trở thành... ghiền.

"Cô Tuấn" là người nắm được những bí quyết ấy! Một lần cô gửi cho tôi quà Sài Gòn đem lên cho anh Tuấn gồm có một chai rượu Martell và vài bánh fromage Camembert và Roquefort, cô còn dặn với:

- Anh nhớ nói "ảnh" ăn mấy thứ này với... cộng hành sống

Bản chất tôi là một người "nhà quê" nên thú thật cũng không biết thưởng thức mấy món ăn... Tây này, nhưng ông Tuấn thì "Nam Kỳ... hoá" rất nhanh, chỉ uống rượu Martel với phô-mai Camembert và... cộng hành sống thì mới thấy ngon! Tôi vẫn nghe đồn là đàn ông mà mê phô-mai Camembert đều là những người đàn ông rất... chung tình! Tiếc thay bây giờ lại mất đi một người để kiểm chứng.

Đầu năm 1980, tôi được thả từ "trại cải tạo" về, và người đầu tiên tôi đến thăm là cô Kim Hoa, ở pharmacie trên đường Phan Đình Phùng nay đã bị đóng cửa, chỉ còn quầy hàng trống trơn! tôi cố quan sát để tìm xem có sự thay đổi nào trong cô không, là một người con gái thông minh cô như đoán được ý nghĩ của tôi:

- Đời em chỉ lấy chồng có một lần!

Và cô đã kể cho tôi nghe về cái chết của anh Tuấn

Cho đến hôm nay, tôi vẫn không thể quên được ánh mắt buồn của cô khi nhìn bức ảnh nhỏ của anh Tuấn để ở một góc khuất cuối quầy hàng. Tháng 2 năm 1980, Kim Hoa theo gia đình sang Pháp, tôi bị đuổi khỏi Saigon sau mấy lần vượt biên thất bại và mất liên lạc từ đó.

Đây là một chuyện tình buồn, tiêu biểu của thời chiến: "Anh yêu em một lần rồi xa nhau trọn kiếp! "

"Bác Sĩ" Lê Anh Tuấn và thằng con trai bây giờ không biết đang ở đâu.

Có hai công tác đáng nhớ nhất mà tôi được thực hiện chung với anh Tuấn: Một là đốt kho lúa của Việt Cộng: hàng trăm tấn lúa được chất trong những chòi lá để chuẩn bị chở vào mặt khu! Công tác này chẳng có gì là nguy hiểm, chỉ việc đốt cháy càng nhiều càng tốt, phần còn sót lại thì phải vùi trái khói để lúa sẽ có mùi không thể ăn được nữa, nhưng quan trọng hơn cả là phải thi hành "nghiêm lệnh": "Tuyệt đối không được mang ra, dù chỉ một ký trên hàng trăm tấn thóc!" Lý do: các vị Tư Lệnh không muốn Việt Cộng xúi dục dân chúng đi thưa kiện là Quân Đội chiếm lúa của dân

Công tác tuy thấy đơn giản nhưng để được chỉ định lại là cả một vinh dự lớn: phải còn trẻ, độc thân, có quá khứ trong sạch, và có kỷ luật. Nói thì dễ, nhưng thực hiện việc đốt kho lúa không dễ chút nào, hoàn toàn không phải vì lòng tham mà vì chung quanh chúng tôi, hàng ngày vẫn có những cô nhi, quả phụ không có gạo để ăn. Đối với một người quân nhân, cái chết tuy đáng buồn nhưng vẫn còn ít buồn hơn khi phải đốt bỏ thóc gạo trong khi rất nhiều người... đang đói. Đó là một nghịch lý trong chiến tranh Việt Nam, khi chúng ta phải đối đầu với một địch thủ quá đơ bản

- Nhảm nhí

Đó là kết luận của anh Tuấn khi thực hiện xong công tác và cũng là lần đầu tiên tôi thấy anh rưng rưng nước mắt!

Công tác thứ hai thì còn "độc đáo" hơn: Hôm đó, vào khoảng 1, 2 giờ đêm, có một chiếc thuyền tam bản do một người đàn bà vừa chèo vừa la to: "*Chúng tôi tìm cô mụ, có người sanh khó!*" Rất không may, hôm đó cô mụ duy nhất ở trong Quận lại ra Tỉnh để sanh! mà vùng của sản phụ lại toàn là... Việt Cộng, không hề thấy bóng đàn ông mà các bà lại... có bầu liên tục. Bộ Chỉ Huy họp gấp, quyết định là gửi 2 trung đội đi mở đường để bảo vệ an ninh đường bộ, tôi và Thiếu Tá Tuấn cùng với lực lượng giang thuyền hành quân đường thủy. Tôi chỉ kịp gom vội đồng dao kéo cho "mission impossible" này. Thực chưa bao giờ có cuộc hành quân nào "bi, hùng" hơn thế! Hành Quân đi vào hang ổ của Việt Cộng để... đỡ đẻ!

Đến nơi, sau khi bố trí canh gác, chỉ có "Bác Sĩ" Tuấn và tôi được vào..."phòng sanh". Dưới ánh sáng mập mờ của ngọn đèn dầu hôi là một "ca"... sanh ngược rất khó, cần phải cắt vá, Bác Sĩ Tuấn tình nguyện chiếu đèn "pin" cho tôi giải phẫu! Thật chán mớ đời, Thiếu Tá Tuấn nổi tiếng là người chăm tọa độ phản pháo trên bản đồ... hết xảy, thế mà cái "tọa độ" to tướng của bà sản phụ, thì ông ấy cứ chiếu đèn "pin" đi mãi đâu, tôi nhìn lên mới biết ông "Bác sĩ" Tuấn vừa... đỡ đẻ, vừa... quay mặt đi nơi khác, báo hại tôi trở thành Hiệp Sĩ...mù!

Mãi cho đến lúc có tiếng trẻ con khóc oe oe, thì ông Tuấn la lên:

- Ở, bà sanh được một thằng con trai, thế bà đặt tên cho nó chưa?

Bà sản phụ trả lời:

- Cám ơn Thiếu Tá, xin cho phép em đặt tên nó là... Tuấn, giống người sanh ra nó.
- Bà đặt tên nó theo tên tôi cũng được, nhưng nhớ bảo nó sau này không được theo...Việt Cộng mà bắn lại tôi đấy nhé!

Sáng hôm sau, chúng tôi sang Quận để giúp làm giấy khai sanh cho thằng nhỏ và sau đó ghé cô Kim Hoa mua một ít thuốc cho sản phụ, tôi nói đùa để trêu cô Kim Hoa:

- Tôi mua thuốc này cho thằng... con Ông Tuấn đấy!

Chỉ thấy cô vùng vằng bỏ đi, nước mắt như muốn trào ra và nhất định không chịu bán! khiến tôi phải giải thích hết lời cô mới nguôi cơn giận:

- Em "hồng" có tin đâu, "ảnh" nhất... thấy mờ!

Nhìn sang thì thấy ông Tuấn, lau kính liên tục, mà càng lau...thì kính càng mờ, vì mờ hôi tay ướt đẫm Anh hùng cách mấy cũng phải chịu thua nước mắt giai nhân!

Cứu mạng tôi lần thứ hai

Khoảng giữa tháng 12 năm 1974, chúng tôi đang ở Tuyên Nhơn thì nhận khẩn lệnh sang giải cứu Mộc Hóa, hai Đại Đội Cơ Động được điều động theo chiếc Trực Thăng Chinook tiến vào trước, để lập "cầu nối" cho phần còn lại của Trung Đoàn, vì Tiểu Đoàn Trưởng của Tiểu Đoàn 114 đang bị thương mà không thể tải ra được nên tôi cũng được lệnh theo chiếc Chinook này vào trong chuyến đầu tiên. Vừa theo sau thùng thuốc để bước lên máy bay, thì ông Trung sĩ Nghĩa, cận vệ của Thiếu Tá Tuấn chạy lại nắm tay tôi nói:

- Thiếu Tá bảo ông quay về gấp vì còn... bỏ quên nhiều đồ.

Trực thăng Chinook, đang cháy như một cây đuốc do trúng hỏa tiễn "tầm nhiệt" SA7 của Việt Cộng. Một người bạn Chu Văn An của tôi, là Nhiếp Ảnh Gia Quân Đội cũng chết trong chuyến bay này! Tôi vừa sợ, vừa bàng hoàng nói lời cảm ơn thì anh Tuấn an ủi:

- Mạng ông lớn lắm, nếu ông đi lính tác chiến thì dám lên... Tướng như chơi!"
- Tôi thấy ông đi theo hai người lính khiêng thùng thuốc trông giống như khiêng quan tài, trông... kinh quá! Và lại ở vùng này lâu quá nên tôi biết Chinook rất nặng nề, khó tránh được SA7.

Tôi và cô Kim Hoa rời Tuyên Nhơn ngày 20 tháng 4 năm 1975, đó cũng là lần gặp gỡ cuối cùng, anh Tuấn có dặn tôi:

- Tình hình bây giờ khá bi đát, nhưng chưa tuyệt vọng, nếu có gì xảy ra tôi sẽ đợi ông ở Long Xuyên.

Rồi anh cho tôi tần số và ký hiệu liên lạc, nhưng những ngày sau đó mọi việc biến chuyển quá nhanh và sau cùng, tôi chui đầu vào... Trại Cải Tạo

Đoạn Kết

Về cái chết oai hùng của Thiếu Tá Tuấn, nếu các bạn muốn biết thì có thể xem ở bất cứ đặc san Hải Quân nào, số Kỷ Niệm 30 tháng Tư. Năm 1986, tôi quyết định bỏ ra một năm để đi khắp Việt Nam, thăm lại những chốn xưa. Trên Quốc Lộ 4, khi ngang qua "bót 23", một động lực vô hình đã thôi thúc tôi trở về thăm Tuyên Nhơn dù là lòng không muốn, vì nỗi ám ảnh bởi những kỷ niệm không vui về Thiếu Tá Lê Anh Tuấn. Thuê một chiếc "xe đạp thồ", khi vào đến Tuyên Nhơn thì trời đã xế chiều. Cảnh cũ còn nguyên nhưng người xưa đã không còn nữa!

Trong buổi chiều sương mờ, đứng trên Cầu Ông Tuấn nhìn sang Bộ Chỉ Huy Chi Khu cũ, nay đã biến thành "Doanh trại Quân Đội Nhân Dân". Tôi có cảm giác như muốn khóc và bên tai tôi bỗng nhiên văng vẳng lời đồng dao:

*"Quân đội nhân dân là... con Rận nhân đôi!
Con Rận nhân đôi bằng... Con Rận nhân Hai
Con Rận nhân Hai là... Con Hại Nhân Dân!"*

Việt Cộng bao giờ cũng... HÈN! Chỉ vì sự gượng ép trong cách gieo vần mà Quân đội nhân dân được ví...với con RẬN NHÂN ĐÔI

So sánh như thế thì thực là OAN cho CON RẬN! Đúng ra phải so sánh Việt Cộng với con gì khác... tôi bại hơn nhiều! Con rận và Việt Cộng chỉ giống nhau ở điểm cả hai đều là loại ký sinh trùng... hút máu người. Nhưng con rận "CÓ TƯ CÁCH" hơn Việt cộng nhiều! vì RẬN đâu có cầm súng bắn vào đàn bà, trẻ con! Tuy nhiên, với sự công bằng tối thiểu của một học sinh Chu Văn An, tôi cũng phải khen Việt Cộng một điều: Nếu không có những thằng Việt Cộng dơ dáy, bẩn thỉu thì làm sao nổi bật lên tư cách của người anh hùng

Ngủ ngon nhé, Anh Tuấn!
Chúng tôi vẫn còn nhớ đến anh

Nghiêm Hữu Hùng

Đề tưởng nhớ một người bạn Chu Văn An, một chiến hữu, một người hùng:

Cố Hải Quân Thiếu Tá Lê Anh Tuấn (1943-1975)

Tiểu sử: Anh Lê Anh Tuấn, xuất thân từ trường Trung Học Nguyễn Trãi (56-60) sau chuyển sang Chu Văn An (60-63). Trưởng lớp Đệ Nhất B10, sau khi tốt nghiệp Trung Học CVA với thứ hạng cao, anh tiếp tục ghi danh học Đại Học Luật Khoa Saigon rồi nhập ngũ khoá 14 Hải Quân.

Tốt nghiệp Hải Quân, anh đã từng phục vụ trên các chiến hạm rồi Duyên Đoàn 27, Duyên Đoàn 23, Phòng Tâm Lý Chiến Bộ Tư Lệnh Hải Quân và chức vụ sau cùng trước ngày 30/4/75 là Thiếu Tá Chỉ Huy Trưởng Giang Đoàn 43 Ngăn Chặn. Tại đơn vị này, anh chỉ huy tử thủ căn cứ Tuyên Nhơn, Mộc Hóa. Ngày 30 tháng 4 năm 1975, trên kinh Thủ Thừa, hai chiến đĩnh đầu đã bị bắn cháy và chìm, đoàn tàu còn lại hứng chịu hỏa lực như mưa của Việt Cộng, rồi lời tuyên bố đầu hàng của Dương Văn Minh. Giữa lúc nguy nan như thế, trên tàu có rất nhiều đàn bà và trẻ con, nếu liều ra thì chết hết nên vào khoảng giữa trưa, Thiếu Tá Lê Anh Tuấn đã ra lệnh cho tất cả các chiến hữu đáp tàu vào bờ và đầu hàng. Khi tàu cập bến, sau khi cho dân chúng lên bờ an toàn, một mình ở lại tàu, **Thiếu Tá Tuấn đã dùng súng colt tự bắn vào đầu mình, tuấn tiết đêm 30/4/75.**

21 năm sau (1996), gia đình anh và những người bạn khóa 14 HQ đã từ Mỹ về đến bờ sông Vàm Cỏ Tây tìm mộ anh, thấy ngôi mộ đã được dân chúng tự động xây cất tử tế. Đào lên thì thấy giấy tờ bọc trong bao plastic (Thẻ căn cước quân nhân, thẻ Sinh Viên Năm thứ tư Luật Khoa và thẻ bài Quân Đội) vẫn còn nguyên vẹn. Hai cốt anh đã được hỏa thiêu và đem về Mỹ để tại chùa Giác Minh – Palo Alto, California. Gia đình Hải Quân đã làm lễ tiếp đón và truy điệu rất trang trọng. Nhiều bạn bè CVA, đại diện các đoàn thể đã đến nghiêng mình trước di ảnh để chào vĩnh biệt một cựu học sinh CVA quả cảm, một quân nhân bất khuất của Hải Quân Việt Nam, và trên tất cả là một người anh hùng thà chết chứ không đầu hàng giặc.

Bà cụ thân mẫu của anh, năm nay đã 96 tuổi, vẫn ngày ngày cầu nguyện cho người con trai ra đi khi chưa lập gia đình.

Nguồn: Trang Thanh Thúy